

www.srbb.nl

Juni 2020 - Jaargang 24 - Nr.6

TRACK

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

*Corona
Editie no 3*

MICHAEL VAN MERWYK THE BEAR

CD
van de
maand
Juni

SR & BB

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

CD VAN DE MAAND

MICHAEL VAN MERWYK THE BEAR

Juni

CLICK 'N CHECK

Ofschoon zijn naam erg Nederlands klinkt, is MvM muzikaal een bezige Blues-bij uit Rheda-Wiedenbrück, in de Duitse deelstaat Noordrijn-Westfalen. Sinds 1984 is deze 'songster', zoals hij zichzelf graag noemt, al bezig als gitarist, lapsteel-speler, zanger en songwriter. Je kan hem tegenkomen als solo-muzikant evenals duo -onder de naam Delta Boys, met mondharmonica-speler Gerd Gorke- en vaak in wisselende samenstellingen. Met pianist Christian Dozzler in Bluesoul ('Darkest Night' - 2014) en Larry Garner ('Upclose and Personal' - 2014) wist hij al menig muziekliefhebber te verbazen. In 2011 maakte hij deel uit van het Big Daddy Wilson trio. Daarbuiten is er ook nog de R'n'R (cover) band The Snooks en de 'wild bluesbilly' band "Big Mike & Double Dynamite", waarin MvM ook wel eens 'beschäftigt' is.

In 2013 nam Van Merwyk (& Bluesoul) als winnaar van de European Blues Challenge, ook deel aan de International Blues Challenge in Memphis USA, waar hij net naast de hoofdprijs greep en tweede werd. In 2016 koos de jury en het publiek hem bij de German Blues Awards als beste blueszanger en beste bluesgitarist in Duitsland.

'The Bear' is de titel van zijn nieuwe soloalbum dat zojuist bij Timezone is verschenen en teddybeer is ook wel de troetelnaam die van Merwyk vaak opgeplakt krijgt. Naast een zeer begenadigd gitarist, is MvM ook zanger en beschikt over een aangenaam en accentloos stemgeluid.

Met Christian Dozzler op piano en mondharmonica, Micha Maas op drums en Tobi Fleischer op bas nam hij het album "live" en vaak in één take op in de Watt Matters Studio in Bielefeld, met slechts een homeopathische dosis overdubs en effecten.

Het eerste nummer "Shotgun Boogie" gaat wat sarcastisch in op de "shoot first, ask later" mentaliteit

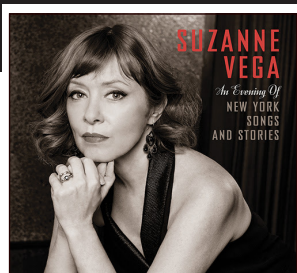
die Michael ervoer tijdens een bezoek aan Mississippi. Vervolgens horen we het bekende "Blues Stop Knockin' at My Door" -de Bakersfield Sound van Al Ferrier uit 1957- inclusief de honky tonk piano van Dozzler. Er zijn ook liefdesliedjes te horen, die sommigen misschien hier niet verwachten, zoals de licht kitscherige, relaxte blues-shuffle "Sometimes Angels Come In Red". Daarnaast klassieke blues nummers als "It's Fun Being Crazy", folkachtige melodieën zoals "Deep Blue Sea" en een eerbetoon aan Michael's favoriete slide gitarist Tampa Red, het heerlijke "Dark & Stormy Night".

De muziek op het album is een mix van verschillende genres met uiteraard een flinke dosis blues, die van Merwyk zelf "American Music - Euro Style" noemt. Het maakt niet uit of hij alleen speelt op zijn geliefde Dobro, of ondersteund wordt door zijn band, je voelt steeds de ontspannen maar krachtige energie die in zijn muziek zit. (Semi) akoestische blues van een gitarist die zijn ziel niet op een kruispunt aan de duivel hoeft te verkopen, want hij beschikt al over een ongekend hoog muzikaal niveau. 'The Bear' is sfeervol en de blues en slide-gitaarliefhebbers, worden hier door Michael van Merwyk flink verwend. https://www.youtube.com/watch?v=OUD5TE0rx6w&list=OLAK5uy_lbMZkq0DBhUtt-9AYEJAITEBpa6GECvpk

Dr.Groove

CD van de Maand komt tot stand i.s.m. Roots Mail Music en SR&BB

SUZANNE VEGA AN EVENING OF NEWYORK <<< SONGS AND STORIES **CLICK 'N CHECK**

Suzanne Vega is geboren in California, maar verhuisde al snel met haar moeder en stiefvader naar Manhattan. New York was het decor voor haar vroege muzikale ontwikkeling en op haar nieuwe CD "An evening of New York Songs and Stories", horen we haar rauw, energiek maar ook fragiel, kwetsbaar en emotioneel. Vega's stem, haar stijl, alles is een extensie van de stad waar ze zoveel van houdt.

Het is een live opname en dus zijn er weer drie elementen die belangrijk zijn om in de gaten te houden, t.w.: stem, band en mix. Alle drie zijn hier in topvorm. Vega klinkt zoals we haar kennen: warm en in een wereld waar popmuziek steeds meer en meer wordt gepasteuriseerd, is haar geluid een oase van kalmte en rust. Als in een klein cafeetje vrij van de New Yorkse drukte (de opnames vonden ook plaats in The Cafe Carlyle New York). Maar ze laat ook zien dat ze over de kwaliteiten beschikt om muziek zich echt eigen te maken. Dit is b.v. te horen op de prachtige Lou Reed cover "[Walk On the Wild Side](#)" en op het nummer "Tombstone", een van de weinige up tempo stukken in de set list. Wat mij persoonlijk het meest opviel, was dat ondanks geen enkel moment van stembreuk of slechte timing, de vocals toch altijd echt klinken. Tegenwoordig is het standaard om zelfs bij een live concert de zangers en zangeressen een beetje te helpen met wat slimme studio trucjes. Ik kan niet met zekerheid zeggen of Suzanne Vega deze trend volgt, maar als er geen subtiele autotune aan het geheel is toegevoegd verdient ze alle lof van de wereld. Als autotune wel aan stond, dan mag al die lof naar de producers want het klinkt hoe dan ook prachtig en zeer natuurlijk.

Die producers hebben sowieso geweldig werk geleverd. Het is nooit makkelijk om een album een toepasselijke sfeer mee te geven. Een live album is nog moeilijker. Maar bij elk nummer dat start, bij elke korte en gemakkelijke anekdote die je Vega hoort vertellen, word je meegenomen naar een jazz bar ergens in een verlaten steegje. Ergens waar alleen de geïntereerde muzikanten en de junkies langs komen. Naar een zaaltje waar de tafeltjes recht tegen het podium aan staan en het enige licht afkomstig is van kaarsen en één paar gedempte studiolampen. De mix is zacht en kalm maar sterk

genoeg om je op te vangen waar nodig. De kleine subtiele geluiden van het publiek en de kleine details als een piepende pianokruk: Het zijn allemaal minuscule dingen die je in geen honderd jaar zou missen als ze er niet waren. Maar als ze er wel zijn maakt het de ervaring honderd keer mooier.

Er is echter één klein minpuntje: De setlist bestaat uit prachtige nummers die zeer goed bij de avond passen, maar als je dit album opzet in de namiddag of tijdens een goede wandeling, zal je er snel achter komen dat de verzameling van nummers met een zeer gelijkmatig tempo en een bescheiden bezetting gevoelsmatig erg lang kan duren. Het eerder genoemde Tombstone is het eerste nummer waar de bezetting en het tempo dusdanig worden veranderd, maar dit is ook één van de laatste nummers op het album. Ik kan me voorstellen dat als je je inderdaad in dat vergeten jazzbarretje bevindt, de avond niet lang genoeg door kan gaan. Maar daarbuiten zou de setlist voor sommigen

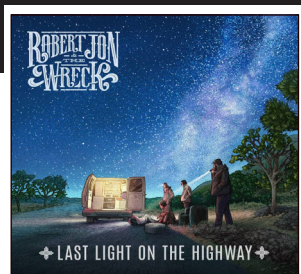
misschien een tikkeltje te lang kunnen zijn.

Suzanne Vega was één van de eerste vrouwelijke singer-songwriters in een golf van muzikaliteit in de jaren negentig. Met dit album laat ze zien dat ze bijna dertig jaar later nog steeds bij die speciale klasse van artiesten hoort. De stijlvolle virtuoze, de elegante kunstenaar, de charmante schoonheid waar New York trots op mag zijn.

N.B. Haar Europes tournee, die gepland stond voor mei/juni/juli van dit jaar en bijna overal al uitverkocht was, is verschoven naar begin september vanwege de Corona blues. En ik lees net dat deze cd-release is uitgesteld tot 4 september.

Ayrton van Noort

<https://www.youtube.com/watch?v=PU8o0a3OL34>

ROBERT JON & THE WRECK LAST LIGHT ON THE HIGHWAY

CLICK 'N CHECK

Robert Jon Burrison (zang, gitaar), Andrew Espantman (drums), Steve Maggiora (keyboards), Henry James (gitaar) en Warren Murrell (bas)

Het vijfde studio-album, werd opgenomen in de Verenigde Staten en Australië en werd in eigen beheer geproduceerd. De elf nummers zijn door de bandleden gezamenlijk geschreven. Muzikaal gezien overweegt overduidelijk de Southern Rock, zoals we die kennen van bands als Lynyrd Skynyrd en Little Feat, maar krijgt ook een originele eigen 'twist' mee.

De opener "Oh Miss Carolina" was de eerste single van het album waarmee deze rockers hun nieuwe album met succes promootten. Het bezingt de kameraadschap die er in de groep met ups en downs leeft. "Work It Out" is het eerste nummer met blazers en achtergrondzang waardoor het een soul etiket krijgt. Het bezingt de liefde die eindeloos is, als de juiste partner gevonden wordt. De saxsolo bevestigt dit. In "Can't Stand It", een nummer geïnspireerd door de Eagles, zit veel frustratie en verwarring als gevolg van het alleen komen te staan. Hoogtepunt is hier het samenspel van Henry James en Robert Jon. "Tired of Drinking Alone" behoeft niet veel woorden. Laat Henry's slide gitaar alles rustig bezegelen. In "Do You Remember" wordt er teruggekeken naar de "goeie oude tijd" en in "This Time Around" wordt er gezocht naar dingen om een beter mens te worden. Met een indrukwekkend riff wordt de agressieve rocker "Don't

Let Me Go" geopend en besef je weer wat een sterke rock band The Wreck is. "One Last Time" is het nummer dat het meest terug in de tijd gaat. Erg grungy en seventies! Na de heerlijke harmonieuze ballade "Gold" inclusief een knappe solo van James, volgt nog "Last Light on the Highway Part. 1 & Part. 2". Luister naar het nummer als naar een compositie. "Pt. 1" is een prachtig, kort deel met akoestische gitaar en mysterieuze zang, die we van Robert Jon niet gewend zijn. "Pt. 2" neemt je meer dan zes minuten mee op reis door stijgende gitaarsolo's en riffs die op en neer bewegen. Er worden fragmenten van Radiohead tot Pink Floyd, Deep Purple en Steely Dan gebruikt die laten horen hoe diep ze lopen. De tekst gaat over het leven wat muzikanten leiden die altijd bereid zijn om verder te gaan om hun droom na te jagen. Als songwriters en muzikanten nemen ze ons in de finale mee in een rit waarvan we nooit dachten dat we die konden rijden.

Last Light on the Highway' is een absolute aanrader voor liefhebbers van goed gemaakte, eerlijke rock, met veel Southern flair.

<https://www.youtube.com/watch?v=XORinLiOz0g>

Eric Schuurmans, rootstime.be

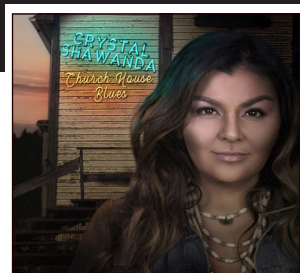

**WE BUY
YOUR VINYL
& CD COLLECTION**

ROOTS MAIL MUSIC
SHOP & MAILORDER

Van Goorstraat 14
4811 HJ Breda

info@rootsmailmusic.com
www.rootsmailmusic.com
www.discogs.com/user/rmmusic
tel + (31) 76 522 22 35

CRYSTAL SHAWANDA CHURCH HOUSE BLUES <<<

CLICK 'N CHECK

Crystal Shawanda groeide op in het Wikwemikong indianenreservaat op Manitoulin island in Noord-Ontario, Canada. Haar ouders waren muzikaal, countryfans en leerden haar zingen en gitaar spelen. Van haar oudste broer leerde ze (in het geheim) de blues. Op haar dertiende maakte ze haar eerste reis naar Nashville met haar vader, een vrachtwagenchauffeur. Vanaf haar zestiende trad ze er iedere avond als countryzangeres op.

Afgezien van een ernstige cultuurschok, ontdekte Shawanda dat haar gevoel voor humor ervoor zorgde dat ze opviel en raakte in contact met platenproducent Scott Hendricks. In 2008 bracht Crystal haar debuut country album 'Dawn of a New Day' uit.

'The Whole World's Got the Blues' uit 2014, haar derde album, was haar éérste stap in de richting van de blues. Als opvolger van 'VooDoo Woman' (2017) bracht ze vorige maand 'Church House Blues' uit. Geproduceerd door haar echtgenoot, co-schrijver en gitarist Dewayne Stobel, wordt Crystal bijgestaan door een cast van all-star muzikanten, waaronder Dave Roe op bas (Johnny Cash, Yola), de McCrary Sisters doen de achtergrondzang, Dana Robbins op sax (Delbert McClinton's band) en Peter Keys (Lynyrd Skynyrd) op keyboards.

Ze herwerkte enkele tijdloze bluesklassiekers tot moderne versies en vulde ze aan met drie originelen, die zijn geschreven "als een liefdesbrief aan de blues, waar Crystal mee is opgegroeid".

Met nummers als "Church House Blues", "Move Me", "Bigger Than The Blues" en "New Orleans Is Sinking" etaleert Crystal opnieuw haar zang- en songwriting talenten. Waar ze in de opener een beeld schetst van de verschillen in overtuiging, met respect

voor elkaar, zingt ze in "Bigger than the Blues" over het verliezen van vrienden en geliefden die aan zelfmoord overleden en, vraagt ze zich af wat ze had kunnen doen. "When It Comes To Love" schreef ze ook samen met haar man, toen ze voor het eerst meer dan zestien jaar geleden begonnen met daten. Het lied begon als een idee van hem, een idee dat haar zoveel jaren geleden voor hem deed vallen. "Evil Memory" is een nummer over valsspelen, een slechte minnaar. Crystal zingt het ongelooflijk soulvol, wat rillingen oproept. Ze laat hier iedereen horen dat ze inderdaad geboren is om de blues te zingen, met een innerlijke kracht die haar beheersing van een lied voedt. Dat hoor je ook op "Rather Be Alone", een slow blues met rockende gitaarriffs en een sterke orgelsolo. Gedragen door een gesyncopeerde groove gaat "Blame It On The Sugar" over de verleiding bij bepaalde romantische acties. Het is een uptempo nummer met gospel- achtergrondzangeressen, snedige gitaar en geweldige muzikaliteit van elk lid van de band (wat overigens geldt voor het hele album). Het was de blues die Crystal Shawanda bijna zeven jaar geleden bevrijdde, en nu voelt haar muziek eindelijk als thuishkomen; ze schittert met geweldige zang en songwriting. Een artiest waar we in de toekomst zeker meer van zullen horen.

https://www.youtube.com/watch?v=Wply5VfYL_U

Eric Schuurmans/bew.Dr.Groove

Fine Tattoo Works
Nieuwe Haagdijk 4 Breda
Tel: 076 - 5208738

EILEEN ROSE MUSCLE SHOALS

CLICK 'N CHECK

Met reeds vijf albums op haar conto was het een beetje afwachten hoe de nu 55-jarige Amerikaanse singer-songwriter Eileen Rose (Giadone) uit Nashville, Tennessee maar met Ierse en Italiaanse roots, ons zou proberen te verrassen met haar zesde plaat.

Dat ze ons zeer aangenaam weet te verrassen is eigenlijk een 'understatement' en ook de eretitel van 'beste plaat uit haar carrière' wordt meteen op dit album geplakt. Met niet minder dan zeventien schitterende liedjes die ze met haar trouwe begeleidingsgroep 'The Holy Wreck' in de wereldberoemde 'Muscle Shoals Sound Studio' in, Alabama heeft opgenomen, zal ze iedere rechtgeaarde muzikliefhebber van haar grote singer-songwriter-talent weten te overtuigen.

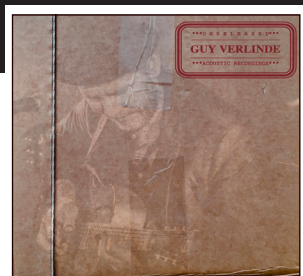
De eerste negen nummers op deze cd zijn splinternieuwe songs en de resterende acht zijn in deze legendarische studio heropgenomen versies van de beste liedjes uit haar carrière van twee decennia. Laat u meteen overtuigen door het werk van Eileen Rose door even te luisteren naar de twee hieraan toegevoegde audiovideo-hyperlinks : het stevig rockende "Trying To Lose You" (https://www.youtube.com/watch?v=nDLRZN_GUwI) en de adembenemend mooie soulballad "Am I Really So Bad" die ze in ware Otis Redding-stijl brengt. (<https://www.youtube.com/watch?v=rbltssV7eIE>)

Andere topsongs op dit album die u ongetwijfeld ettelijke keren opnieuw zal willen horen is de soulvolle, naar gospel neigende openingballad "She's Gone" over het verlies van haar moeder, het zeer catchy en melodieuze nummer "Hush Shhh" en de vrolijk uptempo-rockende songs "Get Up" en "On Shady Hill". Van de heropgenomen oudere nummers onthouden we vooral "Shining", het op Dylaneske wijze door mondharmonica geïntroduceerde nummer "Good

Man", de melancholische songs "Stagger Home" en "Sad Ride Home", naast het in een knap duet met Joshua Hedley gebrachte liedje "Old Time Reckoning". Er staan ook twee covers op "Muscle Shoals" : de reeds in 1981 door de Britse rockband 'King Crimson' uitgebrachte ballad "Matte Kudasai" (= japans voor 'please wait'), die sterke gelijkenissen vertoont met "Albatross" van 'Fleetwood Mac'. Daarnaast een a capella-versie van het 65 jaar oude Ierse volksliedje "The Auld Triangle" dat door Brendan Behan werd geschreven voor zijn toneelstuk 'The Quare Fellow' uit 1954. Deze folksong werd echter pas later wereldwijd beroemd in de modernere coverversies van o.a. 'The Dubliners' eind jaren '60 en 'The Pogues' in 1984.

Voor wie tot nu toe nog niet vertrouwd was met het repertoire van Eileen Rose is "Muscle Shoals" een uitstekende kans om zowel kennis te maken met haar nieuwste songs als met de beste liedjes uit haar muzikale carrière die hier in een modern jasje worden gestoken. De aanschaf van deze knappe plaat is het zonder meer waard, zeker ook gezien de speelduur van ruim 79 minuten!

(valsam, rootstime/bew. DrGroove)

GUY VERLINDE UNRELEASED ACOUSTIC <<< RECORDINGS **CLICK 'N CHECK**

Een tussendoortje met zeven livetracks die nog thuis lagen tussen tal van ander materiaal bij de heer Verlinde. Daar komt Unreleased Acoustic Recordings op neer. Maar er zit meer achter uiteraard. Want, zoals Guy ons zelf vertelde, nu alle schoolvoorstellingen en optredens afgezegd zijn, heeft hij tijd om eens door alle materiaal te gaan dat al jaren stof ligt te verzamelen. Dat daar veel en goed materiaal tussen zit mag ons niet verwonderen en dus is deze Unreleased Acoustic Recordings, met opnames uit onder andere Frankrijk, Helsinki en Roeselare, niet zomaar een tussendoortje maar eigenlijk een zeer aangename, onverwacht extra'tje. We moeten er echter ook niet omheen draaien, deze digitale release is uiteraard een manier om wat extra centen binnen te halen. Als is "extra" een slecht woord, eigenlijk gaat het om "vervangende" centen, want als zelfstandig muzikant kan Guy deze dagen net zoals vele andere zelfstandigen helaas niet op de normale manier werken en dan moet je wel op zoek gaan naar alternatieven, wil er brood op de plank komen. Als dergelijke alternatieven uitmonden in de extra release van een deel zeer mooie en goed opgenomen songs, dan kunnen we niet anders dan daar blij om zijn. Uitblinkers zijn zonder meer de openingstrack Pursuit Of Happiness, Voodoo Child en Take These Roots. De volledige opnames kun je verkrijgen via onderstaande link en eenieder

die graag iets extra wil doen, zijn er mogelijkheden in overvloed. Als we dan toch moeten winkelen, dan is deze blues-jongen een meer dan verstandige keuze.

(Patrick Van Hauwaert)

TRACKLIST

01. PURSUIT OF HAPPINESS

Bluesland Studio, Helsinki (FI), November 22nd, 2014

02. I'M YOUR MAN

Tivoli/Vredenburg, Utrecht (NL), December 18th, 2019

03. TAKE THESE ROOTS

CSR Studio, Roeselare (B), August 22nd, 2018

04. 99%

Bij Sint-Jacobs, Gent (B), July 23rd, 2013

05. VODOO CHILD (HEAVY RETURN)

Télé Lyon Métropole, Lyon (FR), October 19th, 2018

06. A WHOLE LOT OF LOVIN'

Télé Lyon Métropole, Lyon (FR), October 19th, 2018

07. ALABAMA BLUES

FOCUS-WTV, Roeselare (B), February 4th, 2016

<https://guy-verlinde.mycloud.store/>

d-media

web professionals

<https://d-media.nl/>

Paardeweide 11A, 4824 EH Breda

CD/LP/DVD NIEUWTJES

[The Weight Band- Life is a Carnival](#) (3 jun.) CRS

The Weight Band (with members of The Band and The Levon Helm Band) originates from The Levon Helm Studio in Woodstock and is dedicated to preserving that unique Woodstock Sound. Their live shows are made up from both covers (of The Band and other jam bands) and originals. Here are two tracks that represent the Weight Band concerts. Recorded at a fabulous show at the Brooklyn Bowl.

Common Man:

<https://continentalrecordservices.bandcamp.com/track/common-man-3>

[Michael McDermott – What in the world](#) (3 jun.) CRS

What in the World is a cavalcade of emotions and textures. Guitars ring like Tom Petty one moment, then soothe with warm finger picking the next. The title track is a flat-out rocker and a politically charged anthem for the election year. Michael dispenses with any delicacies and snarls about the “new world order, walls along the border, children in cages, executive order.” On ‘Blue-Eyed Barmaid’, roles get reversed as the broken beautiful bartender pours out her troubles to the customer instead of the other way around.

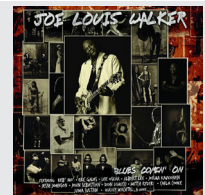
[Dion – Blues With Friends](#) (5 jun)

Dion releases his new album ‘Blues With Friends’ via Keeping The Blues Alive Records. The album features guests including the cream of the contemporary scene’s blues-rooted slingers including Jeff Beck, Billy Gibbons, Joe Bonamassa, Brian Setzer, Sonny Landreth, Samantha Fish, John Hammond Jr., Joe Louis Walker, Rory Block, Jimmy and Jerry Vivino, vintage guitar guru Joe Menza as well as icons Stevie Nicks, Patti Scialfa, Bruce Springsteen, Van Morrison and Paul Simon.

[Joe Louis Walker - Blues Comin' On](#) (5 jun)

This album explodes with the passionate playing and soulful melodies that have made Walker a favorite among true blues aficionados. The superb new studio album features guest performances by fellow blues icons Keb’ Mo’, Eric Gales, Albert Lee and Detroit soul singer Mitch Ryder, harmonica virtuoso Lee Oskar, Hot Tuna’s Jorma Kaukonen, punk rock vocalist Charlie Harper, legendary session player Waddy Wachtel, and so many more.

[Nick Lowe - Lay It On Me](#) (5 jun)

Lowe strikes again with a brand new EP, where he is once again joined by his gang of masked musicians, Los Straitjackets. The limited edition EP features two new originals from Nick, plus a cover of Dorsey Burnette’s Here Comes That Feeling (made famous by Brenda Lee). Nick’s wordplay and razor-sharp lyrics shine bright with the twang-friendly tones behind him. On Side B of the EP is the first track that Nick has produced in over two decades that wasn’t one of his own performances: Los Straitjackets turning Shocking Blue’s Venus into a surf rock staple.

[George ‘Mojo’ Buford - Mojo Workin’](#) (5 jun)

A lost studio recording from a legendary blues artist! Recorded in 1969, available for the first time! The songs here mostly came out of Buford’s live repertoire at the time, including (of course) “Got My Mojo Working” as well as “Love Without Jealousy,” a song Buford co-wrote and would appear on Waters’ 1973 album Mud In Your Ear. Several others in the sessions were Buford originals. He also covered his pal Otis Spann’s “Blues Is a Botheration” and Sonny Boy Williamson II’s “Help Me,” co-written by Willie Dixon.

CD/LP/DVD NIEUWTJES

[Larkin Poe - Self Made Man](#) (12 jun)

Both gives the LP its title and serves as an anthem for the multi-instrumentalist sister duo, Rebecca and Megan Lovell, kicking off the proceedings with a big-riffed assertion of their current intent and amplified artistic power. "Life is all about balance," says Rebecca, "Sometimes it's sweet, sometimes it's sour. With 'She's A Self Made Man,' I wanted to write a song about the up-and-down ride that Megan and I have been on for the past 10 years of building Larkin Poe.

[Norah Jones – Pick me up off the floor](#) (12 jun)

Norah's seventh solo studio album grew out of her acclaimed singles series, as the unreleased songs unexpectedly congealed into an album of tremendous depth and beauty. Featuring a range of collaborators from Brian Blade to Jeff Tweedy, Pick Me Up Off The Floor is connected by the sly groove of her piano trios, lyrics that confront loss and portend hope, and a mood that leans into darkness before ultimately finding the light.

[Kenny 'Blues boss' Wayne – Go, just do it!](#) (12 jun)

Wayne's newest album finds the Boogie Woogie Hall of Famer applying his tremendous talent to an energetic recording of top-shelf good time blues. The album is 13 tracks of originals which include Kenny's arrangements of two Percy Mayfield songs and one by JJ Cale. Showcasing the magnificent horns of Jerry Cook and Vince Mai, harmonica player Sherman Doucette and Grammy-winning vocalist Diane Schuur. Blues piano master Kenny "Blues Boss" Wayne is hailed by Living Blues Magazine for his six-decade career of bringing the piano back to the front ranks of contemporary blues.

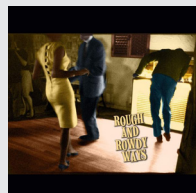
[Grayson Capps – South Front street](#) (19 jun)

a 16-song retrospective of the acclaimed South Alabama singer-songwriter's career, compiled by his wife and longtime musical foil, Grammy -winning producer/engineer, Trina Shoemaker. More than just a standard "Best Of" compilation presenting Capps' most popular work, Shoemaker selected songs that have personal significance in their journey together. She titles the collection named after the street where Capps lived in a shotgun house along the Mississippi River in New Orleans, amid an assortment of outsiders and ne'er-do-wells that he credits as the inspiration for finding his voice as a songwriter.

[Bob Dylan – Rough and rowdy ways](#) (19 jun)

Rough And Rowdy Ways is het eerste album van Bob Dylan met nieuw materiaal in acht jaar. Het album telt tien nummers waaronder het eerder verschenen False Prophet, I Contain Multitudes en het epische, bijna zeventien minuten durende Murder Most Foul. Het is bovendien Dylans eerste studioalbum sinds hij in 2016, als enige songwriter ooit, de Nobelprijs voor Literatuur ontving met de woorden 'for having created new poetic expressions within the great American song tradition.'

[Don Bryant – You make me feel](#) (19 jun)

Bryant schreef in de jaren '60 en '70 ruim 150 soul/R&B nummers. Een van de bekendste is I Can't Stand The Rain, dat hij samen met de jonge Ann Peebles schreef, met wie hij kort daarna in het huwelijksbootje stapte. Bryant stopte destijds met zingen omdat er naar zijn zeggen al genoeg goede soulzangers waren. Pas enkele jaren geleden begon hij weer met zingen, onbegrijpelijk, want Don zingt met zijn 78 jaar de sterren van de hemel. Een van de hoogtepunten is een nieuwe versie van Don't Turn Your Back On Me, een single die Don oorspronkelijk in 1965 uitbracht. De tijd voor Don Bryant is eindelijk aangebroken.

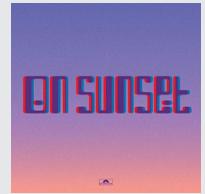

CD/LP/DVD NIEUWTJES

Paul Weller – On sunset (19 jun)

On Sunset zou de aftrap zijn van een grootscheepse tour dit voorjaar. Helaas covid19 stak daar een stokje voor, maar de tour zal zeker opnieuw gepland worden voor het najaar. Paul Weller z'n 15e solo-album is naar eigen zeggen een soul-album en tegelijkertijd een elektronisch album met klassieke popsongs en hartverscheurende ballades. Kortom Paul Weller kijkt nog eens achterom terwijl hij zich muzikaal opmaakt voor de jaren 20.

Ron Sexsmith – Hermitage (19 jun)

Hij heeft het weer geflikt : veertien juweeltjes zoals hij ze alleen kan schrijven. Mooie afwisselende liedjes, vaak vrolijk, soms lichtelijk droevig met een optimistische touch. Dus net als op zijn vorige albums! Normaal gesproken is dat geen goede aanwijzing, maar Ron Sexsmith speelt het klaar om keer met nieuwe liedjes te komen die herkenbaar zijn terwijl ze toch origineel en boeiend zijn om naar te luisteren. Dat deze fantastische componist nog nooit een hit gehad heeft is verbazend, maar zegt misschien ook iets over wat de gemiddelde luisteraar wil horen.

Ben L'Oncle Soul – Addicted to you (19 jun)

We praten niet meer over Ben l'Oncle Soul, vanaf nu is het gewoon Ben. Met dit nieuwe Album tast Ben de grenzen af tussen R'n'B en hiphop, jazz en pop met invloeden uit soul en reggae. Een album dat de grote muzikale liefde van Ben's jonge jaren weerspiegelt, van Lauryn Hill tot Wu Tang Clan, van Robert Glasper's jazz tot de R'n'B van de jaren '90: Usher, TLC, Maxwell, Aaliyah... Hij besliste om deze keer zijn album alleen te produceren maar heeft wel beroep gedaan op enkele nieuwe samenwerkingen, zoals Yuna, IAM en de Jamaicaanse Samory I.

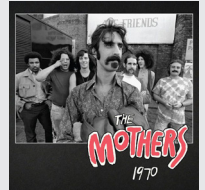
Neil Young - Homegrown : Never Known To Fail (19 jun)

The album "Homegrown" was recorded in 1974 and 1975 and is the "one that got away", Neil writes on NYA. At the time, Neil considered "Homegrown" to be "too personal and frank" to be released and chose to release the album "Tonight's The Night", instead. The Homegrown album has been described by Neil as "the missing link between Harvest, Comes A Time, Old Ways and Harvest Moon".

Frank Zappa – The Mothers 1970 (26 jun)

50th Anniversary 4-CD box, which features 70 unreleased tracks from the short-lived 1970 line-up of the Mothers of Invention. The band during this period lasted around seven months and the members were: Aynsley Dunbar, George Duke, Ian Underwood, Jeff Simmons, and Flo & Eddie (aka Howard Kaylan and Mark Volman). This new box set features over four hours of unreleased music, with the first CD featuring unheard studio sessions from Trident Studios in London England and the remainder offering historical live performances mostly captured by Zappa's own UHER tape recorder.

≡ CD/LP/DVD NEWS AFTER-FACTS ≡

Philip Sayce – Spirits Rising (24 apr.)

Reports of rock and roll's demise have been greatly exaggerated, and Philip Sayce aims to keep it that way. On his new album Spirit Rising, Sayce boldly lets his freak flag fly, reaffirming his status as one of the best electric guitarists on the planet right now, but also demonstrating that he's got a lot to say.

≡ CD/LP/DVD NEWS AFTER-FACTS ≡

[Steve Forbert – Early Morning Rain](#) (1 mei)

With his latest album, prolific singer/ songwriter Steve Forbert celebrates a number of his fellow songwriters from over the years with an album of eleven handpicked cover songs meant to highlight the craftsmanship of their respective songwriting and songwriting in general. The choices of his songs for this record are inspired and varied and cross decades and national borders, highlighting how big of a music fan Forbert himself has always been.

[Jason Isbell – Reunions](#) (15 mei)

"There are a lot of ghosts on this album," Isbell said in a statement. "Sometimes the songs are about the ghosts of people who aren't around anymore, but they're also about who I used to be, the ghost of myself. I found myself writing songs that I wanted to write fifteen years ago, but in those days, I hadn't written enough songs to know how to do it yet. Just now have I been able to pull it off to my own satisfaction. In that sense it's a reunion with the me I was back then."

[Phil Bee – Against the wind](#) (21 mei)

Phil Bee kon in de Corona tijd toch niet stil zitten. Hij gebruikte de 'lockdown' om zich 4 weken op te sluiten in de 'Castle Studios' in Mheer om deze CD op te nemen. Ditmaal geen eigen werk, maar in samenwerking met bevriende musici werd een repertoire samengesteld. Ook had Phil Bee bij zijn social media gepolst welke nummers de voorkeur hadden. Het resultaat is dit album met 10 nummers die op Phil's eigen bucketlist staan en op die van zijn social media volgers.

[The Teskey Brothers – Live at the Forum](#) (29 mei)

Sinds hun debuutalbum is de band in de vliegende vaart der volkeren gekomen en niet meer weg te denken uit het poplandschap. Het succes had een passend vervolg moeten krijgen met een uitgebreide tournee in 2020, maar daar dacht Covid-19 helaas anders over. Om van de nood een deugd te maken is daarom de geplande release van een live concert uit november 2019, naar voren geschoven. Onder het motto 'Stay Home Slow' zullen we het nu even moeten doen met prachtige live gespeelde nummers van de eerste twee albums, een zeer plezierige aanwinst in de platenkast.

[The White Buffalo – On the widow's walk](#) (29 mei)

Jake Smith, alias The White Buffalo, lijkt met zijn lange grijze lokken en woeste baard zo'n typisch gevalletje ruwe bolster, blanke pit. Deze maker van rootsrock, country en folk, laat zich hier van zijn meest gevoelige kant zien. Met zijn krachtige warme stem-geluid, dat ergens aan Eddie Vedder doet denken, zingt hij melancholische outlaw folk, liedjes voor bij het kampvuur, overwegend rustige nummers die worden afgewisseld met een stevige rocker, zodat we niet bij het behaaglijke kampvuur in slaap vallen.

[Jose Ramirez – Here I Come](#) (29 mei)

At 32 years old, Jose Ramirez is Latin America's rising blues artist and has played with some of the biggest names in the blues. The Jose Ramirez Band recently won second place at The Blues Foundation 2020 International Blues Challenge in Memphis. The new album was recently recorded in Austin, TX under the production of blues guitar legend Anson Funderburgh and mixed by Grammy Award Winner Stuart Sullivan.

North Sea Jazz Festival | De Haagse Jaren volgens Theo van den Hoek

Max van den Broek. Uitgeverij Aspekt ISBN/EAN 9789463388672
131 pagina's. € 19.95.

<https://www.rockart.nl/product/north-sea-jazz-festival-de-haagse-jaren>

Al meteen vanaf de start in 1976 was het North Sea Jazzfestival een groot succes. Grote jazzlegendes zoals Miles Davis en Ella Fitzgerald kwamen er optreden en het festival trok steeds meer bezoekers. Over die succesvolle beginjaren (toen nog in Den Haag) is nu een boek uit. Het verhaal wordt verteld door Theo van den Hoek, de oud directeur van dat festival en is vlot leesbaar opgeschreven door Max van den Broek, journalist, schrijver en jazzliefhebber.

Theo van Den Hoek raakte in 1977 betrokken bij het North Sea Jazz festival. Eerst als rechterhand van organisator Paul Acket, die een jaar eerder het festival opstartte in het Nederlands Congresgebouw te Den Haag. In 1997, na het overlijden van Acket, werd Theo algemeen directeur, dat hij bleef tot 2005. In die hoedanigheid heeft hij ook de noodzakelijke verhuizing van de Hofstad naar de Havenstad voorbereid en uitgevoerd. Vanaf het begin zijn er over de die verhuizing vele geruchten ontstaan. In dit boek legt Theo van den Hoek uit waarom die verhuizing na 30 succesvolle Haagse jaren noodzakelijk was. Hij geeft een kijkje in de keuken van het slepende proces wat daaraan voorafging en de rol die onder andere de Haagse politiek daarin heeft gespeeld. Theo kijkt vooral terug op de eerste dertig jaar en volgens hem de mooiste periode van het festival, in vele smeuge verhalen en anekdotes die hij in zijn Haagse jaren met de artiesten achter de schermen heeft meegemaakt. Die eerste dertig jaar, waarin de bezoekersaantallen groeiden naar 23.000, dertien podia en 1200 artiesten per dag.

Mailen naar: info@qprintbreda.nl

Bellen naar: 076-8882555

Van Goorstraat 8
4811 HJ BREDA

Golden Years of Popmusic deel 2

Golden Years of pop music ('in 60 essential albums')

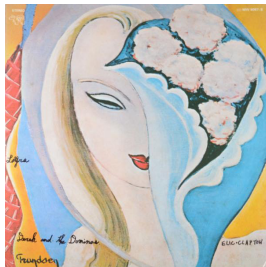
In deel 2 is de focus gericht op Blues-Rock d.w.z. een combinatie van (doorgaans) het van de blues geërfde 12-matige akkoordenschema, met een strakker ritme en met meer volume. De overtreffende trap van dat alles werd Hard-Rock waarvan enkele baanbrekende albums opgenomen zijn.

Bernardo

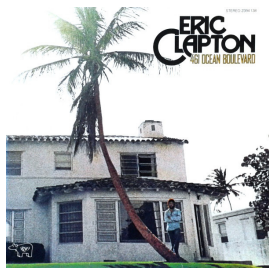
† **Jimi Hendrix** is van onschatbare waarde geweest voor de popmuziek en heeft een ware revolutie teweeggebracht in de gitaarwereld. Aan zijn eerste album "[Are you experienced](#)", uit 1967 bewaar ik speciale herinneringen want het was de enige Elpee in ons jeugdhonk "AnakMas" in Terheijden. De hele dag door draaiden we er "Hey Joe", "Red house", "Third stone from the rising sun" e.a. Met bassist † Noel Redding en -drummer † Mitch Mitchell maakte Jimi daarna nog drie studioalbums. Daarvan wordt "Electric ladyland" als zijn beste beschouwd, b.v. in Dylan's "All along the watchtower" tovert hij waanzinnige solo's uit zijn Stratocaster. Het ruige live-album "Band of gypsies", op oudjaarsavond van 1969-70, was met bassist Billy Cox en drummer † Buddy Miles. Helaas is Jimi september van datzelfde jaar overleden op 27-jarige leeftijd, bijna een halve eeuw geleden, maar zijn geest is nog immer springlevend!

The Cream was een powertrio met Eric Clapton op gitaar, † Jack Bruce op bas en † Ginger Baker op drums. Hun eerste album "[Fresh cream](#)" uit 1967 bevatte vooral rockversies van bluesklassieker als "Spoonful", "I'm so glad" en "Rollin' and tumblin'". Het tweede album "[Disraeli gears](#)" uit 1968 is, zoals de titel van een van de nummers luidt, "Strange brew" d.w.z. een vreemd mengelmoe van blues b.v. "Crossroads", psychedelisch b.v. "Swlabr" en (bijna)-hard-rock b.v. "Sunshine of your love". Daarna volgden nog de dubbelaar "Wheels of fire" en -als bekrachtiging van het einde- "Goodby". The Cream bestond weliswaar nog geen drie jaar maar is van enorme invloed geweest op de ontwikkeling van de popmuziek. Zij legden de basis voor de hard-rock van Led Zeppelin, Deep Purple e.a. Pas in 2005 kwam er een reünie met concerten in o.a. de Royal Albert Hall.

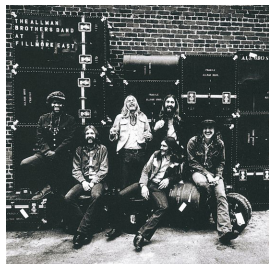
Na de Cream vormden Eric Clapton en Ginger Baker met organist Steve Winwood en bassist Rick Grech de supergroup Blind Faith die een album maakte maar snel uiteenviel. Eric deed nog een reeks sessies alvorens op toernee te gaan met Delaney and Bonnie. Uit de begeleiders -genoemd "Friends"- nam hij pianist / organist Bobby Whitlock, bassist † Carl Radle en drummer Jim Gordon mee naar "**Derek and the Dominos**". Met die groep plus † Duane Allman als gastgitarist werd in 1970 het album "[Layla \(& other assorted lovesongs\)](#)" opgenomen. Aanvankelijk was het geen verkoopsucces en pas later kreeg het erkenning als EC's artistieke hoogtepunt. De titelsong "Layla" met de daverende intro-riff en het onsterfelijk mooie slot van piano met duellerende gitaren is EC's kroonjuweel. Duane kwam enkele maanden daarna om het leven en de band bleek ook geen lang leven beschoren.

Golden Years of Popmusic deel 2

Door de deceptie over Layla en verslaving aan heroïne raakte **Eric Clapton** in een diepe depressie en bracht hij jarenlang geen nieuwe albums uit. Het solo-album "[461 Ocean boulevard](#)" uit 1974 betekende zijn terugkeer en bevat toppers als "Motherless children", "Mainline Florida", "Let it grow" plus natuurlijk Bob Marley's "I shot the sheriff" dat een wereldhit werd. Dit album vormde ook het begin van een hele reeks doorlopend tot en met "Money and cigarettes" in 1983 die mij allemaal matig konden bekoren. Maar ik betwist de veel geuite kritiek dat zijn gitaarspel niet meer het niveau haalde van met de Cream. Het was minder agressief en minder dominant, maar muzikaler en beter ingebed in de compositie. De hit "Wonderful Tonight" is daarvan een goed voorbeeld.

Van het Ierse trio **Taste** zullen velen nog nooit gehoord hebben, maar waarschijnlijk wel van hun voorman Rory Gallagher. Hun tweede album "[On the boards](#)" uit 1969 was een van mijn eerste Elpees. Toen was het voor mij meteen duidelijk dat ik gestuit was op een uiterst getalenteerde gitarist die bovendien aardig kon zingen plus saxofoon en mondharmonica beheerste. Op zijn afgeragde stratocaster schakelde hij soepel tussen blues-rock b.v. "What's going on", complexe jazz b.v. "It's happened before" en slide-gitaar b.v. "Eat my words". Zijn Ierse roots blijken vooral in ballads op akoestische gitaar b.v. "See here". Taste viel door ruzie uit elkaar en het opvolgende trio heette gewoon The Rory Gallagher Band. Helaas werd Rory's overvloedige alcoholgebruik hem in 1995 op jonge leeftijd fataal. Nog immer geniet hij grote populariteit onder gitaristen, luister op YouTube eens naar "[Moonchild](#)", dan snap je helemaal waarom.

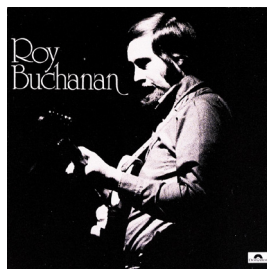

The **Allman Brothers Band** (ABB) blijft mijn all-time favorite band. In de juli/aug. 2019 editie van Track heb ik een special gepubliceerd ter ere van hun 50 jarig jubileum. Pas met hun derde album "[Live at Fillmore East](#)" van 1971 braken ze door en hoorde ik ze voor het eerst op VPRO's radio. Nog altijd wordt dit album beschouwd als een van de beste live-opnames ooit. Nummers van de eerste twee studio-albums, zoals "In memory of Elizabeth Reed", "Whipping Post" en "Dreams" krijgen hierop een super uitvoering met bloedstollend mooie solo's van en duetten tussen Duane Allman en Dickey Betts. Op de latere CD-versies staan ook nummers waarvoor op de oorspronkelijke dubbel-Elpee geen ruimte meer was. Duane Allman is al in 1971 overleden, zijn broer Greg Allman in 2017 waarmee een definitief einde kwam aan de Allman Brothers Band.

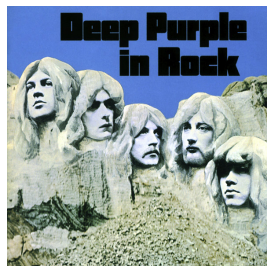
Lynyrd Skynyrd is beroemd geworden door het nummer "Sweet home Alabama" van hun album "[Second helping](#)" uit 1974. Daarop zijn ook "Swamp music", "Ballad of Curtis Loew" en de versie van J.J. Cale's "Call me the Breeze" erg goed. Samen met de ABB vormden zijn de top van de "Southern rock". In 1977 raakte de band betrokken bij een vliegtuigongeluk waarbij voorman zanger Ronnie Van Zant en nog enkele andere bandleden omkwamen. Van de oorspronkelijke formatie is thans alleen Gary Rossington nog in leven plus de band trouw gebleven. Sinds 2018 zijn ze bezig aan een Farewell Tour waarbij ze ook het bluesfestival in Grolloo aandeden. Voor juli a.s. stonden ze gepland in 013 in Tilburg, ik zag echt uit naar de (geciteerd hun mooiste song) "The last rebel(s)", maar door het Corona virus is dat onmogelijk geworden.

† **Roy Buchanan** is in alle opzichten een geval apart. Al meteen met zijn eerste album uit 1972 werd hij in de media bewierookt als supergitarist. Uit zijn telecaster toverde hij tonen met een sustain en een expressie zoals nog nooit eerder gehoord, het nummer "[Sweet dreams](#)" is daarvan een treffend voorbeeld. Probleem was, dat hij niet kon zingen maar dat toch deed, vast bleef houden aan povere begeleiders, nummers ellenlang uitspon etc., kortom dat zijn platen nauwelijks boeiden. Als persoon, vaak met coltrui en geruite pet, paste hij totaal niet in de blitse muziek-business en helaas is hij in 1988 tragisch aan zijn einde gekomen. Roy dreigde in de vergetelheid te raken, maar de DVD "Live from Austin Texas" heeft hem opnieuw onder de aandacht gebracht. Aldus rechtvaardigt hij wederom zijn ranking in de top-20 van allerbeste blues-rock gitaristen.

Led Zeppelin was eind jaren zestig een van de eerste hard-rock bands. Met hun debuutalbum, eenvoudigweg genoemd "I", oogstten ze al meteen veel lof. Pas met hun tweede album "[II](#)" uit 1970 en vooral door het nummer "[Whole lotta love](#)" braken ze door naar het grote publiek. Jimmy Page verwierf hiermee een status als supergitarist. In de beginfase bevatte hun muziek nog elementen van blues b.v. "Bring it on home", later werd het puur hard-rock en haakte ik af. Daarna maakten ze nog vele albums en scoorden ze met "Stairway to heaven" een monsterhit die eeuwig bovenin te vinden is in de jaarlijkse top 2000 van NPO-radio. De band kwam abrupt ten einde door de dood van drummer John Bonham. Led Zeppelin is niet mijn smaak maar "II" hoort absoluut bij de beste albums uit de GYoP.

Deep Purple was nog meer een hard-rock band. De doorbraak kwam met het album "[Deep purple in rock](#)" uit 1970 waarvan het nummer "Child in time" ook lang bovenin de top 2000 gloorde. Hetzelfde geldt voor hun andere klassieker "Smoke on the water". Ondanks mijn reserves tegen hard-rock vind ik dat "In Rock" een plek verdient bij de beste albums uit de GYoP. De band bestaat overigens nog steeds, met supergitarist Steve Morse als vervanger van Ritchie Blackmore. Bands / albums die we hier missen? The Free, wel typische blues-rock, die echter alleen herinnerd wordt vanwege die superhit "Allright now". Idem SteppenWolf met "Born to be wild". Idem Black Sabbath met "Paranoid" en The Who met "My generation" en dat was ook puur hard-rock. Jeff Beck Group met "Truth" zou hier zeker passen, maar deze meester-gitarist komt bij het deel jazz-rock met een ander album nog aan de orde.

UK BLUES SINGER OF THE YEAR 2020

Elles Bailey,

Er zijn van die muzikanten waaraan je op slag verknocht aan raakt. Dat is mij overkomen met de Britse zangeres Elles Bailey tijdens haar concert najaar 2018 in Heyhoef-Backstage te Tilburg. De hoog gespannen verwachtingen werden volledig waargemaakt op haar tweede album "Road I call home" waarover ik een review schreef in Track van april 2019.

Onlangs is Elles op de UK Blues awards gekozen tot "Artist of the year" en "Road I call home" tot "Album of the year". Eigenlijk had de vaste begeleidingsgroep ook een aparte prijs verdiend want die speelt zo gaaf en voelt haar zo enorm goed aan. Inmiddels heeft ze een derde album uitgebracht "Blacktop companion", zie hiervoor Track van dec. 2019. Nu maar hopen dat we Elles in het na-Corona tijdperk snel weer in onze contreien mogen bewonderen.

Bernardo.

van KruysdijkAuto's

Mobiliteit gemakkelijk maken

Logtenburg 4 | 4841 PA Prinsenbeek
Tel: 076-5411692 | Fax 076-5428520
www.vankruysdijkautos.nl

BLUES 101. - SPECIAL (DEEL 3)

"The Blues runs the game." Het is wellicht al een tijd geleden dat dit credo nog heerste in de muziek- industrie en de platencollectie. Blues heeft tegenwoordig een aandeel van minder dan 0,5 procent van de muziekindustrie en een renaissance lijkt zacht gezegd, onwaarschijnlijk. Toch wil ik graag het punt maken dat voor de bluesfans er geen reden is om het hoofd te laten hangen. De Blues is namelijk nog steeds in leven en alomtegenwoordig in alles waar we naar luisteren. In 4 edities wil ik de lezer graag meenemen naar de oorsprong van de blues en samen een muzikale tijdreis ondernemen met als doel de blues in haar vele gedaantes achterna te gaan.

We hebben het gehad over alle narigheid die voorafging aan de muziek. Nu hebben we het voorrecht verdiend om het eens over de muziek zelf te hebben. We moeten dan beginnen bij het idee van Blues als de vrije en ongebonden muzieksoort. Blues als rauw en ongefilterd en zonder regeltjes en fratsen. Dit idee is onzin. Het geluid van de iconische twelve-bar blues (zoals de originele stijl genoemd werd), is niet alleen zeer gereguleerd, maar deze regels zijn door de tijd ook nog eens zeer rigide gebleken. Hier volgt een omschrijving die hopelijk ook goed te volgen zal zijn voor de muzikale leek. Laten we beginnen met een quiz. Alle muziek bestaat uit noten, dat is denk ik bekend. Maar als je alle mogelijke noten die je zou kunnen spelen bij elkaar optelt, hoeveel zijn dat er dan? Het antwoord is twaalf. Dit is wellicht minder dan je had gedacht en ik moet toegeven dat er eigenlijk ook meer dan twaalf tonen en "geluiden" zijn in muziek. maar het is

essentieel om te realiseren dat alle muziek die je ooit hebt gehoord in principe bestaat uit dezelfde twaalf noten. In de blues gebruik je ook maar een specifiek aantal noten. Welke noten, dat wordt bepaald door de toonsoort. Dit kan je zien als je de taal kent waarin het nummer geschreven is. Als je een noot van een andere toonsoort (of taal) introduceert dan merk je meteen dat het niet klinkt. Een voorbeeld: de toonladder van de noot C is het makkelijkst om te onthouden. Deze loopt als volgt:

vervolg op pag. 18

'The 3 silent artists'

Jan de Groen, Olivia Flavier, Sanne van Grinsven

'the human skin is the best canvas'

<https://www.bodydesign.online>

- Grimeren (toneel-kinderfeest)
- Bodypaint (jezelf als Kunst)
- Koppelpaint (Valentijnsdag)
- Facepaint (carnaval-halloween)
- Bellypaint (zwangerschap)

Meer info ? :

0637655902 - jdegroen@ziggo.nl

BLUES 101. - SPECIAL (DEEL 3)

C – D – E – F – G – A – B – C
1 – 2 – 3 – 4 – 5 – 6 – 7 – 8

Je ziet dat de toonladder bestaat uit zeven verschillende noten. De tweede C in het rijtje is de achtste noot en noemen we de octaaf. Hij kan gezien worden als het einde van deze reeks maar ook als het begin van een volgende. Maar alle andere noten kunnen ook genummerd worden. Zo is de G de vijfde noot en is F de vierde noot in de toonladder.

Nu klinkt dit misschien een beetje ingewikkeld maar de Twelve-Bar blues is eigenlijk heel erg simpel als je [de toonladder](#) eenmaal door hebt. De lengte van de Twelve-Bar blues is namelijk als de naam al aangeeft twaalf maten (in het Engels ook wel "Bar"). Deze twaalf maten zijn onderverdeeld in drie series van vier maten. Deze series hebben altijd dezelfde opbouw. Namelijk: I-IV-I-I / IV-IV-I-I / V-IV-I-I (of V-IV-I-V), als je dit zou vertalen naar de noten in de toonladder van C, is dat: C-F-C-C / F-F-C-C / G-F-C-C (of G-F-C-G).

Ik snap dat dit allemaal een beetje abstract klinkt op papier maar het belangrijkste is dit: De blues is een oude vorm van muziek die altijd is gezien als vrij en ongebonden. In muzikale realiteit is deze stijl echter zeer gereguleerd en heeft over zo'n honderd jaar minimale verandering ondergaan. Maar het feit dat de blues zo sterk heeft vastgehouden aan haar (simplistische) kenmerken heeft haar ook iconisch gemaakt. Een blues riff is meteen te herkennen en te onderscheiden van een andere. Probeer dit kleine schemaatje in je achterhoofd te houden bij het volgende bluesnummer dat je hoort. En onthoud dat Blues coupletten meestal opgedeeld kunnen worden in drie delen, van vier maten elk (snap je hem al...)

In de volgende editie gaan we deze opgedane kennis

toepassen. Veel mensen denken dat de blues dood is, maar als je je oren open houdt voor de prachtige muziek die elke dag uitkomt zal je merken dat er nog steeds een heleboel blues door je speakers komt. We noemen het alleen anders.

Ayrton van Noort

The best guitar lesson you'll ever get:

<https://nl.pinterest.com/pin/570127634068665821/>

info@walvisverbouwingen.com

WalVis

VERBOUWINGEN
onderhoud & renovatie

Baronielaan 238/A * 4837 BG Breda * tel:076 5659459 * fax:076 5658399

BELANGRIJK:

OM ONS GELIEFDE MAGAZINE "TRACK" UIT TE KUNNEN BLIJVEN BRENGEN, HEBBEN WE DRINGEND NIEUWE SPONSORS / ADVERTEERDERS NODIG!

Zonder enige subsidie zijn we echt afhankelijk van de advertentie-inkomsten om Track magazine kostendekkend te laten zijn en uit te kunnen blijven brengen.

Wij rekenen hiervoor op uw steun!

Dus:

Heb je zelf een bedrijf? denk niet verder na, maar ga ons ogenblikkelijk sponsoren of ga adverteren in "Track" (zowel in de gedrukte als de online editie)!

Spreek je baas aan en vraag of hij wil adverteren in Track; (of laat dat gewoon in je secundaire arbeidsvoorwaarden opnemen!)

Ken je iemand in je vrienden-, familie-, of kennissenkring, die mogelijk zou willen adverteren of sponsoren? Wees niet te bescheiden om hem /haar te vragen !

De tarieven staan op de laatste pagina van Track-magazine en voor vragen kun je altijd contact op nemen met mij via e-mail: info.srb@xs4all.nl

Wij en alle trouwe lezers, die graag willen dat Track blijft bestaan, zullen je eeuwig dankbaar zijn!

Ger van Leent, secretaris SR&BB

heyhoef-backstage.nl

Heyhoef backstage

Heyhoef Coolvibes

Heyhoef muziekfabriek

Kerkenbosplaats 1
5043RX
Tilburg -
Reeshof

Al sinds 1988 zorgt de SR&BB voor de betere bluesoptredens in Breda. Gelukkig zien we veel van het trouwe publiek terug bij deze optredens. Voor deze mensen (en alle anderen die onze optredens nog moeten ontdekken) willen wij dit graag continueren. Wij zijn daarom op zoek naar DONATEURS, sponsors en adverteerders (tarieven zie hieronder). Voor slechts €10,- per jaar kunt u de SR&BB en ons publiek steunen. In ruil daarvoor krijgt u niet alleen kwalitatief hoogstaande optredens, maar daarnaast ontvangt u maandelijks de kleuren-versie van Track per e-mail en regelmatig ook onze nieuwsbrief.

Bovendien wordt u ieder jaar uitgenodigd voor een goed verzorgde "muzikale" avond.

Wilt u hiervan gebruik maken en ons steunen, maak dan €10,- over op IBAN NL49INGB0001006095 t.n.v. SR&BB, onder vermelding van uw naam en e-mail adres zodat u ook de nieuwsbrief en de digitale Track kunt ontvangen.

Alvast bedankt voor uw sympathie !

ADVERTEREN

We hanteren de volgende tarieven op jaarbasis

1/3 - A5 pagina € 180,-

1/2 - A5 pagina € 250,-

1/1 - A5 pagina € 450,-

BOEKINGEN

Boeking:

srbb@ziggo.nl

T + 31 (0)6-11864851

Secretariaat:

Klaverbeemd 3, 4844 RH Terheijden
info.srbb@xs4all.nl

**Track is het magazine van de SR&BB en verschijnt maandelijks.
Oplage: 650 gedrukte exemplaren en 1250 digitaal via mail.**

Vaste redacteurs: Ger van Leent, Judith Cosman, Bernardo, Ayrton van Noort
Ontwerp & DTP: Veronique Ortonio, Petra de Meulder
Druk: Q-Print Breda

Weet je veel van muziek en vertel je er graag over?

TRACK zoekt: enthousiaste schrijvers/redacteurs/recensenten

Voor het schrijven van muziekartikelen in dit blad (en op de website)

Graag met goede kennis van de Nederlandse en Engelse taal en met veel tijd om te researchen op Internet. Stuur je reactie naar: info.srbb@xs4all.nl